

Jak andělé odnesli Pradu

Přezdívku Prada nebo Miu Miu jsem dostala už na střední škole. Kdybych se nebála, že poškodím copyright proslulé podnikatelky a módní návrhářky, nechala bych si tak říkat dodnes. Ta ženská mě totiž vždycky fascinovala. Neskutečně bohatá, neskutečně inteligentní, schopná a celosvětově věhlasná. Prostě výjimečná ve všech ohledech. Ve srovnání s mou matkou, šedou myškou, vyhlíží i ve svém věku jako slunce vedle nějaké ušmudlané planetky. A to jsou obě stejně staré. Inu životní vzory se nemusejí vylíhnout zrovna ve vlastní rodině.

To ale bylo.

Ve svém civilním životě jsem se stala dost úspěšnou manažerkou v dost úspěšném a drahém časopise pro ženy. Muž, který se se mnou oženil, podle všech vyhrál v prestižní soutěži o skvělou manželku. Ale to také bylo.

Vůbec si nežijeme špatně, máme úplně všechno. Jenže už mi bylo skoro čtyřicet, když jsem konečně otěhotněla. Laura je vymodlené dítě ze zkumavky. Měla bratříčka, dodnes mu říkáme Heřmánek. Umřel při porodu jako menší a méně úspěšné dvojče. Co bychom dali za to, kdyby přežil, ale to se nestalo. Máma si myslí, že je v nebi, tak třeba jo, ale to sem nepatří. Bolest se schovala, ale zůstala, v Heřmánkově a Lauřině otci, a samozřejmě i ve mně.

Podřízení mi sice říkají MrsPepper, ale myslím, že jim bylo upřímně líto, když se dozvěděli o částečně nevydařeném mateřství své Velké Šéfký. Možná ale cítili i zadostiučinění, protože konečně nejsem tak dokonalá...

Laura je nádherná, brzy jí budou dva roky. Jenže moje práce je také nádherná a brzy jí bude patnáct let. Moje práce je část mě samé. Jistě, je tady ještě Ludvík a Laura, ale bez mého podílu na vzniku a chodu časopisu, bych to nebyla já. Miu Miu Prada, v českém vydání a trochu při zemi, nicméně dostatečně oslnivá.

Advent.

V práci jsem skoro patnáct hodin denně. Čtenářky chtějí svůj plátek a já chci svůj byznys. Časopis není jen psaní článků a fotky. Časopis je organizmus, který má vyšší i nižší formy. Patřím k těm vyšším. Je na mě spoleh i před vydáním posledního čísla roku. Ale je to zabíračka, které by nikdo nevěřil jen tak z vyprávění.

Součástí naší rodiny je Hermína. Je o pár let starší než já. Hned zkraje jsem jí řekla, že na domácnost máme Sáru, ona ať se věnuje Lauře od momentu, kdy ji vyzvedne z jeslí do chvíle, kdy přijdu domů. Hermína u nás i spává, protože se vracím pozdě. Ludvík bývá sice doma o něco dřív, ale je tak vyšťavený, že na péči o dítě absolutně nemá. Nemám mu to za zlé, vždyť maká od nevidím do nevidím ve své firmě.

Je fajn, že se i vánoční dárky dají koupit na netu. Od investičního diamantu pro Hermínu až po značkový oblek pro Ludvíka. Dárky pro Lauru přivezli v době, kdy jsem, samozřejmě, nebyla doma. Dovozece prý měl co dělat, aby to za čtvrt hodiny přemístil z auta do naší haly. Ludvík s Hermínou to vybalovali a dělali si legraci, že vánoční papír budu muset kupovat přímo u výrobce, aby ho bylo dost. Ale co, i na tohle mám lidi.

Štědrý den.

Laura je bledá, jen oči jí svítí nezdravým leskem. Nevnímá. Před hodinou měla teplotu 41 stupňů. Můžete mít plný kufr peněz, ale večer před Štědrým dnem vás vezmou jen na pohotovosti a zase pošlou domů. Tady máte antibiotika a dávejte studené zábaly. Bože, jak se dělá studený zábal? A Hermína odjela za naše prachy do Itálie lyžovat.

Kapří porce jsou v mrazáku, v lednici skomírá bramborový salát a rybí polívka od mojí mámy. S Ludvíkem sedíme na zemi v dětském pokoji, ačkoliv náš obývací skýtá neuvěřitelné pohodlí. Opíráme se jeden o druhého a já už ani nebrečím, ani se nevztekám na soukromé a drahé jesle, kde nechají naši Lauru nakazit nějakým zatraceným virem. Těch dvacet tisíc, co jim měsíčně platíme, aby se kvalifikovaně postarali o naši vymodlenou holčičku, jsou vyhozené peníze. Ani nevím, jestli ty tety v jeslích nosí nějakou roušku, když je chřipková sezóna!

Skoro před půlnocí zazvonila u branky máma. Byla jsem úplně paf! Má to k nám z Vokovic víc než hodinu. Prý přijela taxíkem, který před vraty čeká. Prý mi něco přinesla a ptá se, jak mi je. Proboha – co to plácá? Jak mi je? Vždyť je tady Laura, skoro v bezvědomí, a ona se ptá na mě?

Dala mi pusu a malý balíček. Pak dala pusu Ludvíkovi a Lauře udělala křížek na čelo. Neměla jsem vůbec sílu to nějak v sobě zpracovat. Máma odešla, taxík odfrčel a zase jsme byli sami v přítmi dětského pokoje.

Otevřela jsem balíček. Byl to papírový betlém z mého dětství. Dítě v jeslích, spokojeně spinká, evidentně zdravé jak řípa. Marie, celá natěšená, až se klučík vzbudí, aby ho mohla nakojit. Hm, já se vždycky modlila, aby Laura spala co nejdéle a já mohla on line pracovat, kojení nekojení.

A Josef? Vůbec nevypadá jak zamindrákovaný podvedený taťka, je to kus chlapa s vizí a nadšením. Díky tomu asi mohla svatá rodina přežít i do bezdomovectví v Egyptě, jak stojí psáno.

Půlnoc.

Pořád tupě zírám na betlém a každou hodinu vyměňuji Lauře zábal. Ludvík spí na koberci, vedle sebe tablet. Opírám se o postýlku a zírám na ty betlémské jesle. Hlavně na tu šťastnou Marii a pokojně spící mimino. Jo, tohle by měl o vánocích zažít každý, kdo má malé dítě. Štěstí, zdraví, pokoj svatý.

Hod Boží vánoční.

Laura spí, potí se, ale už má barvu, která neděsí. Snídám nějaké zbytky a k tomu velké silné kafe. Ludvíka jsem přestěhovala do ložnice i s tabletem. Neví o světě.

Zas si prohlížím ten betlém, už si připadám úchylně. A andělé prý volají a vytrubují, že Bůh našel zalíbení v lidech dobré vůle. Hm. Co to je?

Svátek sv. Štěpána.

Laura má hlad. Pokud nespí, žvatlá se mnou a chce Mínu. Myslí tím Hermínu. Povídám jí pohádky, dokud zas neusne. Už žádné zábaly. Nakonec si ji vezmu k sobě do postele, což nikdy nedělám, a spíme spolu. Poprvé v životě spím se svým dítětem pod jednou přikrývkou.

Sepsala jsem si takový scénář.

Zbývající sváteční volno jsem věnovala přemýšlení a nezbytné práci. Do detailu jsem vypracovala diagramy a postupy, z kterých je jasné, jak to bude v redakci vypadat, až odejdu. Vynechala jsem variantu, že mě nechají odvézt na psychiatrii, ale jinak je to zpracované do nejmenších podrobností. Rozesílám maily všem nadřízeným i podřízeným, píšu jim, co je třeba udělat v mé nepřítomnosti. Já si totiž nejdřív беру volno na ošetřování dítěte a pak chci všechno předat Jindře, která je mladá, ambiciózní a schopná.

Z časopisu odejdu, na nižší post, který by mě tak nezatěžoval, nepomýšlím. Misis Pepper nemůže dělat podřízenou svým bývalým nohsledům. Ale možná, že nebudu nějakou dobu pracovat vůbec. Na cestu do Egyptského bezdomoví se nechystám, třebaže Ludvík se na mé rozhodnutí tváří podezřele nadšeně. Budoucnosti se kupodivu vůbec nebojím, ale budeme se nejspíš muset obejít bez Hermíny, Sáry, cateringových večeří o půlnoci. Zřeknu se svého vlastního auta, jestli i dovolených v zámoří. Chci mít Lauru a její babičku tak blízko sebe, jak to jen bude možné.

A Prada?

Tu na zpáteční cestě z Betléma odnesli andělé.

Delicie Nerková, 2016